

Коцур Л. Ярослав Потапенко. Спогади... / / Наукові записки з укр. іст.: Зб. наук. статей. - Переяслав-Хм. (Київ. обл.) : Домбровська Я.М., 2016. – Вип. 40 – С. 72-73.

Леся Коцур

Ярослав Олександрович Потапенко! Таких людей як він називають харизматичними лідерами й ідеологами. Я абсолютно погоджуюся з цією думкою, адже у моїх спогадах Ярослав Олександрович таким і є. Мені пощастило бути студенткою, а пізніше й колегою цього неймовірного викладача, якого з упевненістю можна назвати філософом-культурологом. У формуванні моєї особистості Ярослав Олександрович відіграв неабияку роль, адже сьогодні в шаленому інформаційному суспільстві не кожен педагог може виокремити час для спілкуватися із студентами у позанавчальний час, але це не про Ярослава Олександровича!

Це людина, якою ти захоплюєшся! Мене завжди вражало його вміння слухати людей і не просто слухати, а вникати у суть сказаного. Інколи складалося враження, що він обдумує кожне почуте слово і лише потім дає відповідь або ж продовжує роздумувати над цією проблемою й надалі. Я часто помічала, що його підхід до ретельного обдумування почутого породжував у нього геніальні думки, які часто були надто складними для буденного розуміння. Не відкидаючи жодної думки він намагався побачити істину сказаного!

Вражало його ставлення до підбору навчальної літератури, преси та інших інформаційних ресурсів, які він часто радив читати і нам як студентам. Мабуть, одним із його талантів було уміння робити акцент на головній думці прочитаного. Можливо це через те, що Ярослав Олександрович завжди із захопленням та емоціями розповідав прочитану книгу чи статтю, а можливо – через його не стандартне сприйняття та інтерпретацію прочитаного. Через призму його бачення здавалося навіть не цікаві події, факти, книги ставали цікавими й важливими.

Маючи прекрасні аналітичні здібності Ярослав Олександрович майстерно умів наводити паралелі як історичних, так і сучасних суспільно-політичних подій, особливо помітно це було, коли мова заходила про Україну. У моїй пам'яті чітко відображаються спогади починаючи з 2010 р., а саме перші роки президентства Януковича. У цей період Ярослав Олександрович читав у нас декілька дисциплін і ми на практично на кожному занятті знаходили час обговорити з ним поточні події в державі. Пам'ятаю, вже сама перемога Януковича на виборах викликала у Ярослава Олександровича сарказм, здавалося він не може повірити у цей, як він казав «абсурд». Майже на кожному занятті він наводив нам свіжі факти узурпації влади в Україні і частенько повторював, що «зек» не добуде свого терміну, наголошуючи, що «Або вони нас, або ми їх – іншого варіанту бути не може!». Ці його слова врізалися в нашу пам'ять, як заклик, настанова до готовності відстоювати

нашу державу від внутрішніх і зовнішніх узурпаторів. Він вселяв віру в існування й процвітання могутньої і незалежної Української держави.

Його щирі патріотичні переконання були вражаючими адже вони були підкріплені непохитною євроцентристською політичною позицією, конкретними вчинками, діями, кроками. Він був людиною слова! Мені завжди здавалося, що Україна для нього – це Все! За неї він справді був готовий піти у вогонь і воду! Останнім часом це було помітно навіть по його зовнішньому вигляду. Мабуть йому боліло за Україну! Він умів виокремити свою Україну з олігархічного політичного простору бачучи її істинність і ніколи не прив'язував її до конкретної політичної еліти, а лише до вірного українським ідеалам народу.

Він не міг змиритися з думкою, що нашою країною керує зек, який прагне знищити нашу державу. Ретельно стежачи за режимом Януковича Ярослав Олександрович був упевнений, що крок за кроком влада наближається до самознищення. Один із таких кроків він бачив у «врадіївській справі», яка стала показником свавілля і беззаконня режиму Януковича. Пригадую, Ярослав Олександрович казав, що у такий спосіб влада тестує суспільство на антивладні настрої. Таку ж думку він висловлював під час акції Україно вставай! 18 травня 2013 р., на якій ми з ним були присутні. Вже тоді, у травні він говорив, що революція в Україні неминуха і він не помилявся.

Мабуть, багато хто зі мною погодиться, що поряд з Ярославом Олександровичем було безпечно! «Я пригадую декілька нічних чергувань на Євромайдані узимку 2013-2014 рр. Два рази я була на нічному Майдані з Віталієм (моїм чоловіком) і Ярославом Олександровичем. У такі нічні ночі часто зникали майданівці і це насторожувало, але коли ми з ними проходилися нічними околицями центру, у тому й числі повз Маріїнський парк, де були сконцентровані титушки мені було ані трохи не страшно, адже зі мною були вони, які вселяли почуття безпеки».

Так було не лише на Майдані, а й у буденному житті, про що неодноразово підтверджує його дружина й родина. Його любов до родини мені видавалася інтелігентною, ніжною, по-своєму гумористичною і дечому філософською. Пам'ятаю, його малесенька улюблена донечка могла тягати його з усієї сили за вуха і волосся називаючи його «ка-ка», а він лише широко їй посміхався не відпускаючи з рук своє маленьке чудо! Загалом, більшість спогадів не описати словами цю людину просто потрібно було знати і мабуть відчувати, як це вмів робити Ярослав Олександрович!

Ярослав Потапенко

"Хтось втомився, розчарувався, зламався, виснажився, «перегорів» – але багато хто знаходить в собі сили рухатися далі, досягати успіхів, рятувати країну. Честь і хвала цим людям!..."